ଉତ୍ସବ ପରିଚିତି

ସଦ୍‌ଭାବନା ସ୍ମରଣେ

ସଦ୍‌ଭାବନା ସମିତି, ବାରିପଦା ଆନୁକୂଲ୍ୟରେ ଆୟୋଜିତ ବିଶ୍ୱମାନବ ଧର୍ମ ସମ୍ମିଳନୀର ଉଦ୍‌ଯାପନୀ ଉତ୍ସବ ଅବସର, ତା୩୧।୦୧।୨୦୦୦(ସୋମବାର) ଓ ତା ତା୦୧।୦୨।୨୦୦୦ (ମଙ୍ଗଳବାର)

ତ୍ରିତାପହରଂ ତ୍ରିଭୁବନନାଥଂ ତ୍ରିପୁରପତି ତ୍ରିଗୁଣାତୀତତ୍ତ୍ୱମ୍
ତ୍ୱମେକନାଥ ମମଦାନବଣେ ତଣସ୍ତ୍ୱ ଦେବ ପରିପାଳୟତୁ ।।
ରୂପାତୀତଃ ଗୁଣାତୀତଃ ନିରାକାର ସ୍ୱରୂପିଣେ ମନୁଷ୍ୟ ତନୁରାଶ୍ରିତ୍ୟ ନମସ୍ତେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମଃ ।।
ବିପ୍ରାଃ ନମନ୍ତି ଦ୍ରୁହିଣଂ ପରମଂ ସଦାଶିବ ଯଂ ବୈଷ୍ଣବାଃ ହରିରିତି ପ୍ରଣମନ୍ତି ବିଷ୍ଣୁମ୍
ଅର୍ଦ୍ଧାମ୍ବିକେଶମଖିଳଂ ପ୍ରଣମନ୍ତି ଶୈବାଃ ବନ୍ଦେ ଗୁରୁଂ ଭୁବନଦଂ ତମହଂ ଜନସ୍ୟ ।।

ଓଁ ବିଶ୍ୱଗୁରୁ ପରମାତ୍ମନେ ନମଃ !

ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତାବ୍ୟକ୍ତ ଲୀଳାର ମହିମା ଅପାର ଓ ଅନନ୍ତ । କାରଣ, ସୂକ୍ଷ୍ମ ଓ ସ୍ଥୁଳ ମୁଖ୍ୟତଃ ଏହି ତିନି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ତାଙ୍କର ଲୀଳା ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଅୟମାରମ୍ଭରୁ ଏଯାବତ୍ ନିରବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ସଂଘଟିତ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସଚରାଚର ଦେବ, ଅସୁର, ନର, କିନ୍ନର, ଯକ୍ଷ, ନାଗ କାହାର ଶକ୍ତି ଅଛି ଏ ସକଳ ଲୀଳାର ଇତିହାସ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିପାରିବ ? ଏ ସମସ୍ତ ଲୀଳା ରହସ୍ୟର ନା ଅଛି ଆଦି ନା ଅଛି ଅନ୍ତ ! ହିରଣ୍ୟଗର୍ଭର ହିରଣ୍ମୟ କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁରେ ଏ ସକଳ ସଞ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଛି, ପ୍ରତିକ୍ଷଣ ସଞ୍ଚିତ ହୋଇ ରହୁଛି । ହିରଣ୍ୟଗର୍ଭର ହିରଣ୍ମୟ ବିନ୍ଦୁର ଅନ୍ତରାଳ ଘନରହସ୍ୟାବୃତ୍ତ । ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱରାଦି ଦେବତାଙ୍କର ଆଗୋଚର । ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ବିନାନୁମୋଦନରେ ସେହି ରହସ୍ୟାଘନାବୃତ୍ତ ତଥ୍ୟ ଜଗତର ଗୋଚରକୁ ସ୍ଥୁଳତଃ ଆଣି ପ୍ରକାଶ କରିବା ସର୍ବାଦୌ ଅସମ୍ଭବ । ପୁଣି ଯତ୍‌କିଞ୍ଚିତ୍ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ସେଥିପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଶବ୍ଦ ସମ୍ଭାର ଏଯାବତ୍ ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ଅବତରଣ କରିନାହିଁ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ତଥାପି ବ୍ୟକ୍ତରୂପଙ୍କର ଅବ୍ୟକ୍ତ ମହତୀ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର କାର୍ଯ୍ୟକାରିଣୀ ଅଙ୍ଗର ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ରହିଛି ଓ ତାହାରି ବଳରେ ବିଶ୍ୱ ଇତିହାସରେ ଏକ ଯୁଗାନ୍ତକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବିଶ୍ୱ ମାନବ କଲ୍ୟାଣ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେଣୁ ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ବ୍ୟକ୍ତ ରୂପ ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଠାରେ ଶରଣାଗତ ହୋଇ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ହାର୍ଦ୍ଦିକ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ ପୂର୍ବକ ନତଶିରରେ ତାଙ୍କରି କରୁଣା ଓ କଲ୍ୟାଣ ଭିକ୍ଷା କରିବା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଓ ସର୍ବୋତ୍ତମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ତାଙ୍କରି ଲୀଳାର ଅୟମାରମ୍ଭ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ଅୟମାରମ୍ଭ । ସର୍ବ ଶୁଭରେ ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ କାଳକ୍ରମେ ମାନବର ଅବତରଣ ହୁଏ । ମାନବ ସୃଷ୍ଟିର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସୃଷ୍ଟିରେ ପରିଗଣିତ ହୁଏ । ପ୍ରାକ୍ ବୈଦିକ ଯୁଗର ବହୁ ବହୁ କାଳ ପୂର୍ବରୁ ମାନବ ମଧ୍ୟରେ ଧର୍ମ ଧାରଣା ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ପରମାତ୍ମା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱଗୁରୁ ରୂପରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ କରାଯାଇ ଉପାସନା କରାଯାଏ । ଧର୍ମରଥ ଗଡ଼ିଚାଲେ । ଗଡ଼ିଚାଲେ କାଳଚକ୍ର । ସମୟାନୁକ୍ରମେ ମାନବ ଧର୍ମ ଧାରାରେ ଭାବକମଳ ଉନ୍ମୀଳନ କରିବା ଅଭିପ୍ରାୟରେ ସତ୍ୟରେ ଶ୍ରୀହରି, ତ୍ରେତୟାରେ ଶ୍ରୀରାମ, ଦ୍ୱାପରରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଞ୍ଚଭୂତର ଶରୀର ଧରି ମହାମହେଶ୍ୱରର ଭାବର ପରମତତ୍ତ୍ୱ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ବିତରଣ କରିଯାଆନ୍ତି । ଧର୍ମଚକ୍ରରେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଯାଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଥର । ମୁନି, ଋଷି, ଯୋଗୀ, ତପସ୍ୱୀ

ଆଦି ଧ୍ୟାନଯୋଗ ବଳରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପରିଚୟ ଲାଭ କରି ଜଗତ କଲ୍ୟାଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଜନମାନସରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମଙ୍କୁ ପରିଚିତ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଦ୍ୱାପର ଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମହାତ୍ମା ଗର୍ଗ ସକଳ ରହସ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରି ଅବତାର, ଅବତାରୀ, ପୂର୍ଣ୍ଣବତାର, ଖଣ୍ଡଅବତାର ଆଦି ପରିଭାଷା ସୃଷ୍ଟି କରିଯାଆନ୍ତି । ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଲୀଳା ବିଜଡ଼ିତ ନାମର ବହୁଳ ପ୍ରଚାର ଓ ପ୍ରସାର ସେହି ସମୟରୁ ଅଦ୍ୟାବଧି ହୋଇ ଆସିଅଛି । ଏହି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଏ ସବୁ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦିଆ ନ ଯାଇ ମାନବିକ ଧର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଭାବଭକ୍ତି, ସେବା, ତ୍ୟାଗ ନିଷ୍ଠା ଆଦି ଉପରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଅବଶ୍ୟ ଦିଆଯାଉଥିଲା ।

ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁମାନେ ଥିଲେ । ମୁମୁକ୍ଷୁମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଓ ମୋକ୍ଷର ମାର୍ଗ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଓ ପ୍ରଧାନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଧର୍ମ ଓ ଧର୍ମଧାରାକୁ ନେଇ ନଥିଲା କୌଣସି ବାଦ ବିବାଦ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗ ଓ ସଦ୍‌ଭାବନା ମଧ୍ୟରେ ଜଗତର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ବିଶ୍ୱଗୁରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ବନ୍ଦନା, ଅର୍ଚ୍ଚନା ଓ ଉପାସନା ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ଧର୍ମଜୀବନ ସୁଶୃଙ୍ଖଳ ଓ ସୁସଂଯତ ଥିଲା । ତେଣେ ପୂର୍ଣ୍ଣପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଲୀଳା ଯଥାରୀତି ସଂଘଟିତ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ଏବଂ ପ୍ରତିଟି ଲୀଳାର ବିଶଦ ବିବରଣୀ ହିରଣ୍ୟ ଗର୍ଭର ହିରଣ୍ମୟ ବିନ୍ଦୁର ଅନ୍ତରାଳରେ ସଞ୍ଚିତ ଓ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଯାଉଥିଲା, ଯେପରି ସୃଷ୍ଟିର ଅୟମାରମ୍ଭରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ଯଥାରୀତି ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ଚାଲିଆସୁଅଛି ।

ବିଶ୍ୱ ପଥରେ ଚାଲିଛି ବିଶ୍ୱ । ନିଃସ୍ୱ ହୋଇ ନାହିଁ ବିଶ୍ୱମାନବ । ନିଃଶ୍ୱମାନସରେ ବିଶ୍ୱାତ୍ମା ଭରିଦେଇଛନ୍ତି ଅସୁମାରି ଭାବ ଉଚ୍ଛଳ ଅନୁଭୂତି । ବିଶ୍ୱପ୍ରାଣରେ କୁସୁମିତ ହୋଇଛି ମାନବିକତାର ସୁରଭିତ ପାରିଜାତ । ଯଥା ସମୟରେ କାଳଚକ୍ରରେ ଘୂର୍ଣ୍ଣନ ଫଳରେ ଧରାପୃଷ୍ଠରୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଅପସରି ଯାଇଛି । ଆସିଛି ତ୍ରେତୟା । ଜମଦଗ୍ନିସୁତ ପର୍ଶୁରାମଙ୍କର ଆବିର୍ଭାବ ଘଟିଛି । ଲୀଳା ରଚନା ମାଧ୍ୟମରେ ଖେଳି ଚାଲିଛନ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣପରଂବ୍ରହ୍ମ ହ୍ଲାଦିନୀଶକ୍ତିର ଅମାପ ଆହ୍ଲାଦରେ ଆହ୍ଲାଦିତ ହୋଇ । ମର୍ଯ୍ୟାଦାପୁରୁଷ ରୂପରେ ଶ୍ରୀରାମ ଧରାବତରଣ କରି ମୁନିଋଷି ମାନଙ୍କର ଯଜ୍ଞରକ୍ଷା ଆଳରେ ଆସୁରୀ ଶକ୍ତିର ବିନାଶ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ବିଶ୍ୱବକ୍ଷରେ ଲୀଳା ପର୍ଯ୍ୟାୟାନୁସାରେ ଅସୁମାରି ଘଟଣ ଅଘଟଣ ଘଟିଯାଇଛି । ଧର୍ମର ପ୍ରଧାନ ଅଙ୍ଗ ଭାବରେ ଜାଗଯଜ୍ଞ ସଂଯୋଜିତ ହୋଇ ଯାଇଛି । ତପଶ୍ଚରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ବ୍ରହ୍ମ ଦର୍ଶନ ବାସ୍ତବରୂପ ପରିଗ୍ରହ କରିଛି । ଦ୍ୱନ୍ଦ ଓ ସଂଘର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ୟଧର୍ମର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଛି । ଲୀଳାମୟଙ୍କର ଲୀଳାଖେଳାର ଅନ୍ତ ନାହିଁ । ରାତ୍ରିଦିନ ପ୍ରତିକ୍ଷଣର ପ୍ରତିଟି ଲୀଳାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ସଞ୍ଚିତ ଓ ସଂରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଯାଉଛି ହିରଣ୍ୟ ଗର୍ଭର ହିରଣ୍ମୟ ବିନ୍ଦୁର ଅନ୍ତରାଳରେ ସୁସଂଯତ ସୁଶୃଙ୍ଖଳ ଭାବରେ ପୂର୍ବବତ୍ ଯଥାବିଧି ଯଥାରୀତି ।

ଘୂର୍ଣ୍ଣାୟମାନ କାଳଚକ୍ରର ଗତିରୋଧ ହୋଇନି, ହୁଏ ନାହିଁ । କାଳକ୍ରମେ ବିଶ୍ୱ ବକ୍ଷରୁ ତ୍ରେତୟା ଯୁଗର ଅବସାନ ଘଟିଛି ଓ ତତ୍‌ସହିତ ଯଥା ସମୟରେ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗର ଅୟମାରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଆସୁରି ଶକ୍ତି ସୁଯୋଗ ଦେଖି ପୁଣି ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି । ଜଗତଜନ ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି ଡାକ ଛାଡ଼ିଛନ୍ତି । ଲୀଳା ସଂରଚନ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଖେଳ ଜମି ଉଠିଛି । ଅନନ୍ତ ତାଙ୍କର ଲୀଳା, ଅସୀମ ତାଙ୍କର ଖେଳ । ଅପାର ତାଙ୍କର ମହିମା । ଲୀଳାଖେଳା ପ୍ରବୀଣ କୃଷ୍ଣ ମର୍ତ୍ତ୍ୟାବତରଣ କରନ୍ତି । ତ୍ରେତୟାର ରାମ ଲୀଳାର ଚରମ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । କୃଷ୍ଣ ଲୀଳାର ଆମୋଦରେ ଆମୋଦିତ ତ୍ରେତୟାର ବନବାସୀ ଷୋଳସହସ୍ର ମୁନିଋଷି ଯୋଗୀ ତପସ୍ୱୀ । ବିଚିତ୍ର ତାଙ୍କର ଲୀଳା । ଏ ସକଳ ଲୀଳାର ଅନ୍ତରାଳରେ ଗଚ୍ଛିତ ରହସ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କିଏ କରିପାରେ ? ଦେବମାନବଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ଯେ ଅଗୋଚର ! କାରଣ ଜଗତର, ସୂକ୍ଷ୍ମ ଜଗତର ତଥା ସ୍ଥୂଳଶକଟକ ମଣ୍ଡଳର ତ୍ରିବିଧ ଲୀଳାର ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିବା ଏ ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ କାହା ପକ୍ଷରେ ଅବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ? ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ କେବଳ ତାଙ୍କରି ପକ୍ଷରେ ସେ ବିଶ୍ୱର ପଞ୍ଚଭୂତର ପ୍ରତିଟି ଅଣୁ ପରମାଣୁରେ ଯେ ଲୁଚିରହି ସ୍ୱୟଂ ଆହ୍ଲାଦିତ ହୋଇ ଲୀଳାଖେଳା କରିଚାଲିଛନ୍ତି ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ଯାହାଙ୍କର ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଚ୍ଛାରୁ ହିରଣ୍ୟଗର୍ଭର ହିରଣ୍ମୟ ବିନ୍ଦୁରେ ପ୍ରତିଟି ଲୀଳାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ସଂଗୃହୀତ, ସଞ୍ଚିତ ଓ ସଂରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହୁଛି । ସେହି ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମ

ବ୍ୟକ୍ତରୂପ ହୋଇ ଇଚ୍ଛାବ୍ୟକ୍ତ କଲେ, ତାହା ପୁଣି ଏ ଧରା ପୃଷ୍ଠକୁ ନ ଆସିବ ବା କିପରି ? ସବୁ ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛା । ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛାର ଜୟ ହେଉ ।

ସତ୍ୟ ଯୁଗରୁ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାନବ ଧର୍ମରେ ଯେତେସବୁ ସଂସ୍କାର ଊଣାଅଧିକ ହୋଇଯାଇଛି ତନ୍ମଧ୍ୟରେ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମର ପାଚେରି ଦୋହଲି ଯାଇନାହିଁ । ସେ ସମୟରେ ତାହାର ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଧର୍ମ ନାମରେ ଅଧର୍ମକୁ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦିଆଯାଇନାହିଁ । ମାନବିକତାକୁ ସତ୍ୟର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରକ୍ଷାକରି ରଖାଯାଇଛି । ଲୀଳାମାଧ୍ୟମରେ ଯେଉଁଠି ଯେପରି ଯେତିକି ଆବଶ୍ୟକ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି କେବଳ ସେତିକି କରାଯାଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣକର୍ମର ବିଭାଗ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପାରସ୍ପରିକ ସ୍ନେହ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ, ସଂପର୍କ ଓ ସହଯୋଗ ଅତୁଟ ରହିଛି । କଦବା କେମିତି ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ମୌଳିକ ଭାବଧାରାର ମୌଳିକତାକୁ ସମୂଳେ ନଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ ବୋଲି ଲୀଳାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହୋଇପାରିଛି । ନିତ୍ୟ ସତ୍ୟ ସନାତନ ମାନବିକ ଧର୍ମଧ୍ୱଜା ବିଶ୍ୱ ଆକାଶରେ ଯଥାରୀତି ଉଡ଼ିଛି । ପଞ୍ଚଭୂତର ମାନୁଷୀ ତନୁରେ ମହାମହେଶ୍ୱରଙ୍କର ପରଂଭାବକୁ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅନୁଭୂତିରେ ଉପଲବ୍ଧ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଧନ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଲୀଳା ପ୍ରସଙ୍ଗ ଆଲୋଚନାରେ ଯେଉଁମାନେ ଅତୁଟ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତତ୍ତୁଲ୍ୟ ଧନ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ଅନ୍ତଃସଲୀଳା ଫଲ୍‌ଗୁତୁଲ୍ୟ ସ୍ଥୁଳଦୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତରାଳରେ ଘୂରି ଘୂରି ଗଡି ଗଡି ଚାଲିଛି କାଳଚକ୍ର । କାଳଚକ୍ର ସହିତ ସମତା ରକ୍ଷାକରି ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ମହତୀ ଇଚ୍ଛାରେ ଘୂର୍ଣ୍ଣାୟମାନ ଧର୍ମଚକ୍ର ସମତାଳରେ । ଫଳତଃ ବିଶ୍ୱ ଆକାଶରେ ଅସ୍ତ ଯାଇଛି ଦ୍ୱାପରର ଶେଷ ସୂର୍ଯ୍ୟ । ଉଦୟ ଲଭିଛି କଳିଯୁଗର ପ୍ରଥମ ସୂର୍ଯ୍ୟ । କଳିର ପ୍ରଭାବ ବିଶ୍ୱପ୍ରାଣରେ ସୃଷ୍ଟି କରିଚାଲେ ଆସୁରିକ ପ୍ରକୃତି ସମନ୍ୱିତ ପ୍ରବୃତ୍ତି । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗମ୍ଭୀର କଳିର ଏହି ନାରକୀୟ ପ୍ରଭାବ । ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଲୀଳାରଚନାର କୌଶଳ ମଧ୍ୟ କଳିଯୁଗରେ ଭିନ୍ନ ରୂପ ନେଇ ଚାଲେ । ବିଶ୍ୱଗୁରୁ ପରମାତ୍ମା ପୂର୍ଣ୍ଣପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଲୀଳାଖେଳା ଏ ଯୁଗରେ ଚରମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଉପନୀତ । ଏକ ଅଂଶରୁ ବହୁ ସମୟରେ ଅନେକ ଗୁରୁଅଙ୍ଗ କଳିଯୁଗରେ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ଅବତରଣ କରି ସ୍ୱଅନୁଭୂତ ମାର୍ଗଦର୍ଶନରେ ପ୍ରକଟ ହୁଅନ୍ତି । ତଦ୍ ସହିତ ପୂର୍ବକାଳର ମର୍ଯ୍ୟାଦାପୁରୁଷ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀରାମ, ଭକ୍ତଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହାବୀର ହନୁମାନ, ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, ହଳଧର ବଳରାମ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କର ପୂଜା ଉପାସନାଦିରେ ତାମସ ଗୁଣର ପ୍ରଭାବ ବହୁଳ ଭାବରେ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁରୁ ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଥ ଦେଇ ଅବତରଣ କରି ସେହି ପଥକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ଅବଶ୍ୟ ସତ୍ୟ ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ । ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ଦେହରକ୍ଷାନ୍ତେ ସେହି ଗୋଷ୍ଠିର ଶିଷ୍ୟ ପ୍ରଶିଷ୍ୟମାନେ କଳିର ଦୁର୍ବାର ପ୍ରଭାବରୁ ଅନ୍ୟ ଗୁରୁଅଙ୍ଗମାନଙ୍କର ପ୍ରଦର୍ଶିତ ପଥକୁ ମିଥ୍ୟା, ଅସତ୍ୟ ଓ ଅଧର୍ମ ବୋଲି ଅବିହିତ କରିବା ବିଶ୍ୱ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଇତିହାସର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର ଅଟ୍ଟହାସ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ । ପଥ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯେ ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଏହା ଅନ୍ତକରଣରେ ସ୍ୱୀକାର କରି ମଧ୍ୟ ଅନେକେ ଆଜି ନୀରବ । କଳିର କଳୁଷମୟ ପ୍ରଭାବରୁ ସତ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାର ସତ୍‌ସାହସ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଯୋଗୀ ଓ ସାଧକ ମାନଙ୍କର ନାହିଁ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ! ନିଜ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହାସଲ ପାଇଁ ନିଜ ପଥରେ ଆଗେଇ ଯିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପଥରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଗେଇଯିବାରେ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ଓ ପାରସ୍ପରିକ ସ୍ନେହ, ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ, ସହଯୋଗ, ସହାନୁଭୂତି, ସହନଶୀଳତା ବିଧିବଦ୍ଧଭାବରେ ରକ୍ଷା କରିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମ ପ୍ରେମୀ ଯୋଗୀ ଓ ସାଧକ ଜୀବନର ଏକ ଦିବ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ତାକୁ ବାସ୍ତବ ଜୀବନର ରୂପ ଦେବାର ସମୟ ଆଜି ଉପନୀତ ।

କଳିରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଲୀଳାର ଅଂଶ ସ୍ୱରୂପ ଏକାଧିକ ଗୁରୁ ଓ ସେମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟଗୋଷ୍ଠୀ, ଭକ୍ତ ସମ୍ପ୍ରଦାୟଙ୍କର ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଛି । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ପାରସ୍ପରିକ ହାର୍ଦ୍ଦିକତା

ନାହିଁ । ଅହଂବୁଦ୍ଧି ଓ ଅହଂଜ୍ଞାନ ପରିଚାଳିତ ଶିଷ୍ୟ ଓ ଭକ୍ତମାନେ ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ସମନ୍ୱୟ ରକ୍ଷା କରିବାରେ ବିଫଳ ଓ ବ୍ୟର୍ଥ ହେଉଛନ୍ତି । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ଏହା ଯେ ଏକ ବିରାଟ ପ୍ରତିବନ୍ଧ ତାହା ସେମାନେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି କିମ୍ବା ଶିକ୍ଷା କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିର ଶ୍ରେଷ୍ଠଜୀବ ମାନବ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଏହି ଲୀଳା ରହସ୍ୟ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଅସମର୍ଥ । ଲୀଳା ପ୍ରଭାବରେ ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତୟା ଓ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗର ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ କଳିରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇ ବହୁ ଧର୍ମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି ଓ ହେଉଛି, ଏହା କିଏ ଅବା ଉପଲବ୍ଧ କରିପାରିବ ? କଳିର ପ୍ରଭାବ ଓ ଲୀଳାର ରହସ୍ୟରୁ କଳିରେ ନୂତନ ଦେବଦେବୀ ମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ଭାବରେ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଓ ହେବ । ଏହା ଏକ ବିଚିତ୍ର ଲୀଳାର ବୈଚିତ୍ର୍ୟମୟ ଅଂଶ ବିଶେଷ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ ବିଭିନ୍ନ ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଶିଷ୍ୟ ଓ ଭକ୍ତ ସମାଜ ତଥା ପ୍ରମୁଖ ଭାଷ୍ୟକାର ଓ ପ୍ରବଚକ ମାନଙ୍କର ସ୍ୱୀୟ ବୁଦ୍ଧିବିନ୍ୟାସରୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୁରୁ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏକାଧିକ ଗୋଷ୍ଠୀରେ ବିଭାଜିତ ହୋଇ ଆପଣା ଆପଣାର ଶ୍ରେଷ୍ଠତ୍ୱ ବଜାଇ ରଖିବାର ବୃଥା ପ୍ରୟାସ ଚଳାଇ ନେବେ ।

ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ସନାତନ । ଏହି ଧର୍ମ ମନୁଷ୍ୟର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ । ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ହୋଇ ଅନ୍ତସ୍ଥଳର ଅନ୍ତକରଣର ବାଣୀ ଶୁଣିପାରିଲେ ଧର୍ମର ସ୍ୱରୂପ ଓ ସଂଜ୍ଞା ସ୍ୱଷ୍ଟଅନୁଭୂତ ଓ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇପାରେ । ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ସନାତନ ହିଁ ମାନବିକ ଧର୍ମ । ଧର୍ମର ମୌଳିକତା ମାନବିକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତାରେ ନିହିତ । ଏହା ଧର୍ମାଚରଣ କରୁଥିବା ଦିବ୍ୟାତ୍ମା ମାନଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଭାବ । ଏହି ଭାବକୁ ସମ୍ବଳ କଲେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ମନୋଭାବ ସୃଷ୍ଟି ହେବ । ସେତେବେଳେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ପ୍ରତୀୟମାନ ହେବ ଯେ, ଧର୍ମ ଗୋଟିଏ ଓ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଏକ ଧର୍ମର ଅନେକ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ । ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ଗୁଡିକ ମଧ୍ୟରେ ସମନ୍ୱୟ ସୁରକ୍ଷିତ ନ ହେଲେ ଶରୀରର ଯେପରି କ୍ଷତି ସାଧନ ହେବା ସୁନିଶ୍ଚିତ ସେହିପରି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଗୁଡିକ ମଧ୍ୟରେ ପାରସ୍ପରିକ ସମନ୍ୱୟ, ସଂହତି ଓ ଏକତ୍ୱବୋଧ ନ ରହିଲେ ମାନବିକ ଧର୍ମ ଓ ମାନବ ସମାଜର ପ୍ରଭୂତ ବାସ୍ତବ କ୍ଷତି ଘଟିବାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇ ନ ପାରେ ।

ବିଶ୍ୱ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନରେ କଳିର ଅନ୍ତିମ ପ୍ରହରର ଏହି ଚରମ ସଙ୍କଟମୟ ସମୟରେ ବିଶ୍ୱମାନବ ଧର୍ମ ସମ୍ମିଳନୀ ବିଶ୍ୱମାନବର କଲ୍ୟାଣରେ ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ସମନ୍ୱୟ, ସଦ୍‌ଭାବନା, ସହଯୋଗ ଓ ସହାନୁଭୂତି ରକ୍ଷା କରି ବିଶ୍ୱ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱର ମୂଳଭିତ୍ତି ପକାଇଛି କହିଲେ, ସତ୍ୟର ଅପଳାପ ହେବନାହିଁ । ବାରିପଦାରେ ଏହି ମୂଳଦୁଆ ନିମନ୍ତେ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବାରିଣୀ ମୁନିଙ୍କର କନ୍ୟା ପ୍ରଦାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇଥିଲେ ବୋଲି ମହାପୁରୁଷ ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦଙ୍କର ରଚିତ ମାଳିକାଂଶରୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଜଣାଯାଏ । ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ ପ୍ରବକ୍ତା ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଓଡିଶାର ପଞ୍ଚଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପଞ୍ଚସଖାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମହାପୁରୁଷ ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦଙ୍କର ନାମର ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ରହିଛି । ମହାପୁରୁଷ ଅଚ୍ୟୁତ ସିଧାସଳଖ ଭାବରେ ଅନେକ କଥା ନ କହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବକ୍ରୋକ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ୱରଚିତ ମାଳିକାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀମାନ ଦେଇଅଛନ୍ତି । କଳିର ଅନ୍ତିମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଧର୍ମ, ଧର୍ମଧାରଣା, ଧର୍ମସମ୍ପ୍ରଦାୟ ବା ଗୋଷ୍ଠୀ, ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଲୀଳା ରହସ୍ୟ ସଂପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀ ଦେଇ ଅଛନ୍ତି । ଆଜି ତାହା ସତ୍ୟପ୍ରତିପାଦିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ସେହି ସତ୍ୟର ଅଙ୍ଗ ସ୍ୱରୂପ ବାରିପଦା ମହାରାଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁମାରୀ ଧର୍ମଶାଳାରେ ନିର୍ମିତ ସଦ୍‌ଭାବନା ମଣ୍ଡପରେ ବିଭିନ୍ନ ଧାର୍ମିକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଓ ଗୋଷ୍ଠୀ ତରଫରୁ ବିଶ୍ୱମାନବ ଧର୍ମ ସମ୍ମିଳନୀରେ ପ୍ରବଚନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସର୍ବ ସାଫଲ୍ୟରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇ ଯାଇଛି । ସର୍ବଧର୍ମ ସମନ୍ୱୟ ପଥରେ ଏହା ଏକ ଐତିହାସିକ ମାଇଲଖୁଣ୍ଟ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ମାନବ କଲ୍ୟାଣ ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ଅତୀବ ଶୁଭ ଲକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଉଦ୍ୟମ ଅଚାନକ ନୁହେଁ । ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଧି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ସ୍ଥିରୀକୃତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ।

ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସମାଧିର ପ୍ରାତଃ ସ୍ମରଣୀୟ ଯୋଗୀବର ମହାପୁରୁଷ ଅଚ୍ୟୁତ କଳିଲୀଳାର ସମସ୍ତ ବିବରଣୀ ତାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିପାରିଥିଲେ । ଲକ୍ଷାଧିକ ମାଳିକା ରଚନା କରି କଳିର ସମସ୍ତ ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ ଏବଂ

ଭବିଷ୍ୟତ ସମ୍ପର୍କରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ସୂଚନା ଦେଇ ଯାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରାଣାଧିକ ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ ରାମ ଦାସ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅବସ୍ଥାରେ ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାବଳୀ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ଲକ୍ଷ୍ୟନେଇ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ । ସେହି କ୍ରମରେ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବା ପରେ ସନାତନ ଧର୍ମ କିପରି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ କଳିରେ ଅବତରିତ ହୋଇ ଲୀଳା କରୁଥିବା ଚରମ ପୁରୁଷ କିପରି କେଉଁଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶରେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇଥିବା ସନାତନ ଧର୍ମ ପୁନଶ୍ଚ ପୂର୍ବଯୁଗମାନଙ୍କ ପରି ଏକୀଭୂତ ହେବ, ତାହାର ସୂଚନା ପାଇଁ ଗୁରୁଦେବ ଶ୍ରୀ ଅଚ୍ୟୁତଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ । ନିଷ୍ପାପର ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ଅଳି ଗ୍ରହଣ କରି ସେ ଯେଉଁ ଭବିଷ୍ୟ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ, ତାହା ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟତମ କୃତି ''ମହାଭବିଷ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଖଣ୍ଡ''ରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି । ତହିଁରୁ କିଛି ଅଂଶ ନିମ୍ନରେ ଆଲୋଚିତ ହେଉଅଛି ।

''ଅଚ୍ୟୁତ କହନ୍ତି ଶିଷ୍ୟରାମ ମୁଖଚାହିଁ । କଳିର ସୁଧର୍ମା ସଭା ଦେଉଛି ବତାଇ ।।
ଧର୍ମ ସିନା ମୂଳପିଣ୍ଡ ସନାତନ ସତ୍ୟ । ଯୁଗେ ଯୁଗେ ବିରାଜଇ ଅବ୍ୟକ୍ତରୁ ନିତ୍ୟ ।।''

ଉକ୍ତ ପଦ୍ୟାଂଶରେ ମହାପୁରୁଷ ଅଚ୍ୟୁତ କହିଛନ୍ତି ''ହେ ରାମ ! ତୋର ଜିଜ୍ଞାସାର ସମାଧାନ ପାଇଁ କଳିରେ ଯେଉଁ ସୁଧର୍ମା ସଭାମାନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବ, ସେ ସମ୍ପର୍କରେ କହି ଦେଉଛୁ । ସୁଧର୍ମା ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଧର୍ମକୁ ଧାରଣ କରି ସତ୍ୟରେ ଜୀବନ ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରି କରାଉଥିବା ସାଧୁ ମଣ୍ଡଳୀ । ଧର୍ମ ଗୋଟିଏ । ତାହା ହେଉଛି ''ସନାତନ ଧର୍ମ ।'' ଏହି ସନାତନ ଧର୍ମ ହିଁ ମୂଳପିଣ୍ଡ ଅଟେ । ସନାତନ ଧର୍ମକୁ ସର୍ବଦା ଅମ୍ଳାନ ରଖିବା ପାଇଁ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅବ୍ୟକ୍ତପତି ସ୍ରଷ୍ଟା ଧରାଧାମରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୁଅନ୍ତି ।

''କଳିର ମହିମା ଅଟେ ଅତୀବ ଗମ୍ଭୀର । ଭିନ୍ନ ଅଂଗେ ବହୁଭାବେ ଅଂଶ ହେବ ସାର ।।
ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ଲୁଚିଯିବ ଲୀଳାର ପ୍ରସାରେ । ବେଦଭାଷ୍ୟ ରହିଯିବ ଚିତ୍ତ ଅଗୋଚରେ ।।''

ଏହି ଉଦ୍ଧୃତାଂଶରେ ମହାପୁରୁଷ କଳିଯୁଗରେ ସନାତନ ଧର୍ମର ସ୍ଥିତି ଓ ସ୍ୱରୂପ ସମ୍ପର୍କରେ ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟ ଦର୍ଶନରେ ସେ ଦେଖି ପାରିଛନ୍ତି ଯେ, ପୂର୍ବଯୁଗମାନଙ୍କରେ ଧର୍ମର ଆଧାର ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଗୁରୁକୁଳାଶ୍ରମର ରୀତି ନୀତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ସନାତନ ଧର୍ମ ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶୀୟ ସତ୍ତା ନେଇ ରହିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶ ଏକ ଏକ ମହତ ଆଦର୍ଶ, ଧର୍ମୀୟ ଭାବନା ଓ ସଦ୍‌ଗୁଣ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରକାଶ କରି ଚାଲିବ । ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ଲୀଳା ପ୍ରସାରର ଅଂଶ ସ୍ୱରୂପ ଯୁଗର ପ୍ରଭାବରେ କଳିଯୁଗର ମଣିଷ ଚେତନା ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ବେଦର ତତ୍ତ୍ୱ, ଅର୍ଥ, ଆଦର୍ଶ ଜୀବ ଚେତନାର ଅନେକ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହି ଅଲୋଡ଼ା ହୋଇଯିବ । ସନାତନ ଧର୍ମର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶ ଓ ବହୁଭାବ ସମ୍ପର୍କରେ ଯେଉଁ ତଥ୍ୟ ମହାପୁରୁଷ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାହିଁ ଆଜିର ସମାଜରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ଯଥା :- ହିନ୍ଦୁ, ମୁସଲମାନ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ, ଜୈନ, ବୌଦ୍ଧ ଇତ୍ୟାଦି । ଏହାହିଁ ମୂଳପିଣ୍ଡ ସନାତନ ଧର୍ମର ଏକ ଏକ ଅଙ୍ଗ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଭାବଧାରା ଭିନ୍ନ । ଆଦର୍ଶ ପୃଥକ୍ । କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏକ । ସେହି ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୁରୁଷ ପ୍ରାପ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂପ୍ରଦାୟ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ୱସ୍ୱ ଆଦର୍ଶରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ବଜାୟ ରଖିଛନ୍ତି । କେହି କାହାଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ବା ନୀଚ ନୁହଁନ୍ତି । ଏହାହିଁ ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ କଳିର ସନାତନ ଧର୍ମର ସ୍ୱରୂପ ।

''ସଭିଏଁ କହିବେ ରାମ ଆମେ ମୂଳପିଣ୍ଡ । ଲୀଳାରେ ପୂରିତ ହୋଇ ରହିବ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।।
ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତା, ଦ୍ୱାପରର ଯେତକ ମହିମା । ଓଲଟ ଭାବରେ ରହି ରଖିବ ଗାରିମା ।।''

ମହାପୁରୁଷ ପୁନଶ୍ଚ ବୁଝାଇବାକୁ ଯାଇ କହିଛନ୍ତି । ହେ ରାମ ! ପୂର୍ବପଦରେ ଯେଉଁ ସଂପ୍ରଦାୟ ସମ୍ପର୍କରେ (ସନାତନ ଧର୍ମର ଅଂଶ) କହିଲି, ସେହି ସମସ୍ତ ସଂପ୍ରଦାୟ ପରମବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଅପୂର୍ବ, ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ପ୍ରଭାବରେ ବିଭୋର ହୋଇ ରହିବେ । କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂପ୍ରଦାୟର ସ୍ରଷ୍ଟା ସେହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ

ତାଙ୍କରି ପ୍ରାପ୍ତି ରୂପ, ଗୁଣର ମହିମା, ଲୀଳା, କୀର୍ତ୍ତନ, ପ୍ରଚାର ଓ ପ୍ରସାର କରି ଚାଲିବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ''ଆମେ ହିଁ ଧର୍ମର ମୂଳପିଣ୍ଡ, ଆମରି ଇଷ୍ଟ ହିଁ ଜଗତ ଇଷ୍ଟ'', ଭାବରେ ଦାବୀ କରିବେ । ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତା, ଦ୍ୱାପରର ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ, ଧର୍ମୀୟ ଆଧାର ଭାବନାର ବିଚ୍ୟୁତି ଘଟିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସନାତନ ଧର୍ମର ମହିମା ଓଲଟ ଭାବରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଉପର ଆଲୋଚିତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସଂପ୍ରଦାୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଅମ୍ଳାନ ହୋଇ ରହିବ । ଏହା କେବେ ଲୁପ୍ତ ହୋଇ ନାହିଁ, ହେବ ନାହିଁ । ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କର ଏକ ଗୁପ୍ତ, ସୂକ୍ଷ୍ମ ଲୀଳାକୁ କେହି ଅନୁଭବ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ, ହିଂସା, ଉଚ୍ଚନୀଚ ଭାବ ଇତ୍ୟାଦି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଲୀଳାର ଏକ କମନୀୟ ଅଂଶ ।

''ଯୋଗ, ତପ, ସନ୍ନ୍ୟାସକୁ କଳିହେବ ବାମ । ସନାତନ ରହିଥିବା ସାର କରି ନାମ ।।

ସାଧୁଜନେ ଆଚମ୍ବିତ ଦେଖି ଏ ଭିଆଣ । ଖସିବେ ଯୁଗାନ୍ତେ ସେହି ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।।

କଳିଯୁଗରେ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଚର୍ମଗତ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହି ଯୁଗରେ ଯୋଗ କରିବା, ତପ ଆଚରଣ କରିବା ଓ ସନ୍ନ୍ୟାସ ମନ୍ତ୍ରରେ ଦୀକ୍ଷିତ ହୋଇ ପରମାର୍ଥ ସାଧନ କରିବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ସମସ୍ତ ଯୋଗ ତପ, ଶକ୍ତି କେବଳ ''ନାମ''ରେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ସନାତନ ଧର୍ମର ସ୍ଥିତିକୁ ଜୀବନ୍ତ ରଖିଥିବ । ''ନାମ'' କହିଲେ କେବଳ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ନାମକୁ ବୁଝାଇବ ନାହିଁ । ଗୁରୁପ୍ରଦତ୍ତ ବୀଜମନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଏହି ''ନାମ'' ଶବ୍ଦର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ତେଣୁ ବିଭିନ୍ନ ସଂପ୍ରଦାୟ ଗୁରୁମାନେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ''ନାମ'' (ବୀଜମନ୍ତ୍ର) ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ସନାତନ ଧର୍ମର ସତ୍ତା ରହିଥିବା ଏହି ନିଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଉନ୍ମୋଚନ କରି ନ ପାରି ସାଧୁଜନ ମାନେ ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନି ଘଟୁଛି ବୋଲି ପ୍ରମାଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବନାରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକଟ କରିବେ ଏବଂ ଅନ୍ତରରେ ବ୍ୟାକୁଳତା ସୃଷ୍ଟିକରି ପରମପୁରୁଷଙ୍କୁ ସମାଧନା ପାଇଁ ଆବାହନ କରିବେ । ତାହାହିଁ ତ ଲୀଳାନାୟକଙ୍କର ଇଚ୍ଛା । ନିଜକୁ ଏକରୁ ଅନେକ, ଅନେକରୁ ଏକ, ଭାବରୁ ଅଭାବ, ଅଭାବରୁ ଭାବ, ସମସ୍ୟାରୁ ସମାଧାନ-ସମାଧାନରୁ ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟିକରି ନିଜର ଲୀଳା ସାଗରରେ ବୁଡି, ବୁଡାଇବାରେ ତାଙ୍କର ପରମ ଆନନ୍ଦ । ଯୁଗ ମଧ୍ୟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯୁଗ କଳିର ଅପୂର୍ବ ଲୀଳାରେ ଜୀବ ଯେତେବେଳେ ଦିଗହରା ହୋଇ ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇଯିବ, ସେହି ସନ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗର ଶେଷାଙ୍କରେ ସେହି ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ପୁରୁଷ ଖସିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଅବତରିତ ହେବେ ।

''ଯୁଗତତ୍ତ୍ୱ ମୀମାଂସାର ଗୋପନ ଖେଳରେ । ଅଂଶରୂପ ମହିମାକୁ ରଖିବେ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ।।

ନିଜଇଚ୍ଛା ମତେ ପୁଣି କରି ଏକାକାର । ରଚିଯିବେ ଗୁପ୍ତଲୀଳା ଶେଷରେ ଅପାର ।।''

ଉପର ଆଲୋଚିତ ଯୁଗ ପ୍ରଭାବରେ ଧର୍ମ ତତ୍ତ୍ୱର ମୀମାଂସା କରିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟନେଇ ସେହି ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୁରୁଷ ଧରାଧାମକୁ ଆସିବେ । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସଂପ୍ରଦାୟର (ସନାତନ ଧର୍ମର ଅଂଶୀୟ ସ୍ଥିତି) ମହିମାକୁ ଅତି ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ନ କରିବେ ବା କିପରି ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶ ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛାକୃତ ସୃଷ୍ଟି । ଜୀବ ସିନା ଅଚେତନ ରହି ନିଜକୁ ଅନ୍ୟଠାରୁ ପୃଥକ୍ ବିବେଚନା କରୁଛି । ସେ ତ ସବୁରି ଭିତରେ ସବୁ ଭାବରେ ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସମଦର୍ଶୀଭାବର ବିଚ୍ୟୁତି ଘଟିବ କିପରି ? ସୁତରାଂ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶକୁ ପୁନର୍ବାର ଏକାକାର କରି ସନାତନ ଧ୍ୱଜା ଉତ୍ତୋଳନ କରିବେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେହି ଧ୍ୱଜାତଳେ ଏକତ୍ର କରାଇ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ପ୍ରକଟ କରିବା ସହ କଳିଲୀଳା ସାଙ୍ଗ କରିଯିବେ ।

''ବାମେ ବେନି ଲେଖି ତିନିଶୂନ ଦକ୍ଷିଣରେ । ମକର ଅଠରଦିନେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ।।

ଗୋଧୂଳି ଲଗନେ ଯାଇ ଭେଟିବୁ ପୁରୁଷ । ବାରିଣୀ ପ୍ରଦାରେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଧର୍ମ ଅଂଶ ।।''

ଉକ୍ତ ପଦ୍ୟାଂଶରେ ମହାପୁରୁଷ ଆଲୋଚିତ ଲୀଳା ଆରମ୍ଭର ସମୟ ଓ ସ୍ଥାନ ସମ୍ପର୍କରେ ସୂଚନା ଦେଇ ରାମଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି । ରେ ରାମ ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମଙ୍କ କଥା କହିଲି, ତାଙ୍କ ଲୀଳାବିଧୃତ କଳେବରରେ ପ୍ରଥମ

ଅଂଶୀୟ ଭାବର ଏକୀକରଣ ଅବସ୍ଥା କେବେ, କେଉଁଠାରେ ଦେଖିବୁ, ବୁଝାଇ ଦେଉଛି ଶୁଣ । ''ବାମେ ବେନି ଲେଖି ତିନିଶୂନ ଦକ୍ଷିଣରେ'' ଅର୍ଥାତ୍ ବାମରେ ଦୁଇ ଲେଖି ତାହାର ଦକ୍ଷିଣରେ ତିନିଗୋଟି ଶୂନ ଲେଖିବୁ । ଅର୍ଥାତ୍ ୨୦୦୦ । ଏହି ୨୦୦୦ ମସିହା ମକର ମାସ ଅଠର ଦିନ ହୋଇଥିବ । ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ନକ୍ଷତ୍ର ଭୋଗ କରୁଥିବ । ଉକ୍ତ ଦିବସର ଗୋଧୂଳି ଲଗ୍ନ ଅର୍ଥାତ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ପର କିନ୍ତୁ ରାତ୍ରି ପୂର୍ବ ସନ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାଙ୍କୁ ବାରିଣୀପଦାରେ ଭେଟିବୁ । ପୂଜ୍ୟ ପାଠକଙ୍କର ଅବଗତି ନିମନ୍ତେ ଏଠାରେ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦିଆଯାଉଅଛି ଯେ, ୧୪୦୬ସାଲ କୁମ୍ଭ ଦି୧୫ନ ଠାରୁ କୁମ୍ଭ ଦି୨୧ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ବାରିପଦାରେ ''ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଲାଞ୍ଛନ ପୂଜା ଓ ଯୁଗଧର୍ମ ବ୍ରହ୍ମଯଜ୍ଞ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ଉପଲକ୍ଷେ ଆମର ଅନୁଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ ପ୍ରକାଶିତ ''ସ୍ମରଣିକା'' ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ବାରିଣୀପଦା ହିଁ ବାରିପଦା । ତେଣୁ ସ୍ଥାନାଭାବରୁ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ବିଶଦ ବିବରଣୀ ପୁନଃ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଉ ନାହିଁ । ମହାପୁରୁଷ ରାମଦାସଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି । ବାରିଣୀପଦାରେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଧର୍ମ ଅଂଶର ମହିମା ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିବ । ସେହି ସମୟରେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ଉପରୋକ୍ତ ତିଥି ଓ ନକ୍ଷତ୍ରରେ ପରମପୁରୁଷଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବୁ ।

''ସତର ଧନୁର ସ୍ୱାତି ତୁଳା ନକ୍ଷତ୍ରରୁ । ପୁରୁଷଙ୍କ ନାମ, ଗୁଣ ଉତ୍ସବ ଉତ୍ତାରୁ ॥
ବିଜେକରି ଧର୍ମସଭା ଶୁଭ ମଣ୍ଡପରେ । ମୋହୁ ଥିବେ ଭକ୍ତ ମନ ମାନବ ଅଙ୍ଗରେ ॥''

ଅର୍ଥାତ୍ ହେ ରାମ ! ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅଂଶର ଯେଉଁ ଧର୍ମସଭା ବାରିଣୀପଦାରେ ହେଉଥିବାର କହିଲି, ସେହି ଉତ୍ସବ ଧନୁମାସ ସତର ଦିନରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବ । ସେହି ଶୁଭାରମ୍ଭ ସମୟରେ ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱାତି ନକ୍ଷତ୍ର ଯୁକ୍ତ ତୁଳା ରାଶିରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବେ । ଏକମାସ ବ୍ୟାପି ଏହି ମହୋତ୍ସବରେ ସେହି ପୁରୁଷଙ୍କ ନାମ, ଗୁଣ କୀର୍ତ୍ତନ ଆଲୋଚନା ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶୀୟ ବିଭାଗ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଭିନ୍ନ ସଂପ୍ରଦାୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଚାଲିଥିବ । ଏହି ଉତ୍ସବର ଅନ୍ତିମ ଦିବସରେ ଆଲୋଚିତ ପୁରୁଷ ନରତନୁରେ ସେହି ଧର୍ମସଭା ମଣ୍ଡପରେ ବିଜେକରି ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ମନ, ପ୍ରାଣରେ ଅପୂରନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ଭରି ଦେଉଥିବେ ।

''ବାରିଣୀ ଦୁହିତା ପ୍ରଦା କାମନା ପୂରଣ । ସାଧୁସଂଗ, ବେଦସଂଗ, ନାମର ଶରଣ ॥
ଶ୍ରୀରଙ୍ଗା ଚରଣ ଦେଖି ଭରିବୁ ନୟନ । ଥଟ୍ଟା, ପରିହାସେ ଉଣା ନ କରିବୁ ମନ ॥
ମରତ ଭୂଇଁର ଖେଳ ପ୍ରକାଶ ହୋଇବ । ବାରିଣୀପଦା ମହିମା ଚହଟି ଉଠିବ ॥''

ଏଠାରେ ମହାପୁରୁଷ ମହାମିଳନର କାରଣ ସମ୍ପର୍କରେ ସଙ୍କେତ ଦେଇଛନ୍ତି । ପୂର୍ବଆଲୋଚିତ 'ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଲାଞ୍ଛନ ପୂଜା ସ୍ମରଣିକା''ରେ ବିଶଦଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ''ମହାମୁନି'' ବାରିଣୀଙ୍କ ସାଧ୍ୱୀ, ବୈଷ୍ଣବୀ କନ୍ୟା 'ପ୍ରଦା' ଏହି ମହାମିଳନର ବର ଭିକ୍ଷା କରି ସାଧୁସଂଗ, ଦେବସଂଗ ଓ ନାମ ଶରଣର କାମନା କରିଥିଲେ । ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଭକ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଙ୍କର ସେହି ଅଳି ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଆଜି ମଞ୍ଚାସୀନ ହୋଇଛନ୍ତି । ପୁନଶ୍ଚ ପ୍ରିୟଶିଷ୍ୟ ରାମଙ୍କୁ ସତର୍କ କରାଇ କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ମହାମିଳନକୁ ଦେଖି ଅନେକେ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବେ, ଥଟ୍ଟା ପରିହାସ କରିବେ । ତାହା ଦେଖି ଶୁଣି ମନ ଉଣା କରିବୁ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ନିଜେ ଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟରେ ଅନୁଭବ କରି ଅପେକ୍ଷା କରିବୁ । ଏହିଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଲୀଳା ପ୍ରକାଶ ହେବ ଓ ବାରିଣୀପଦା (ବାରିପଦା)ର ମହିମା ଧୀରେ ଧୀରେ ଚହଟି ଉଠିବ ।

ଆଜିର ଏହି ଶୁଭ ଲଗ୍ନରେ ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶୁଭ କାମନା କରୁଛୁ । ଆଶା କରୁଛୁ ଏହି ମନୋଭାବ ଫଳପ୍ରସୂ ହେଉ, ଏହି ଉଦ୍ୟମ ଫଳବତୀ ହେଉ, ଶ୍ରମ ସାର୍ଥକ ହେଉ । ବାରିପଦାରୁ ଏହା ସୁଦୂରବିସ୍ତାରୀ ହୋଇ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱମାନବ ଚେତନାକୁ ଜାଗ୍ରତ ଓ ଉଜ୍ଜୀବିତ କରୁ । ସତ୍ୟ ସନାତନ ମାନବ ଧର୍ମର ପୁନର୍ବିନ୍ୟାସ ଘଟୁ । ବିଶ୍ୱ ମାନବର କଲ୍ୟାଣ ସାଧିତ ହେଉ । ସଦ୍ ଭାବନା ସମିତି ଦୀର୍ଘଜୀବୀ ହେଉ । ଏତାଦୃଶ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ମାନବ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ ଓ ସହାନୁଭୂତି ଅବ୍ୟାହତ ରହୁ । ପାରସ୍ପରିକ ଭେଦଭାବ ବିସ୍ମୃତ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଏହି ମହାର୍ହ ଧର୍ମଧନ ସଂଚୟରେ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ସାଧନାରତ ରହନ୍ତୁ । କଲ୍ୟାଣମୟଙ୍କର ମହତ ଇଚ୍ଛା ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ । **କମଧିକମ୍ ।**

ଶ୍ରୀ କେଶବ ସମର୍ପଣମସ୍ତୁ ।

ବିଶ୍ୱ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ ଦିବ୍ୟାତ୍ମା ପରିଷଦ୍ ପରିବାର,
କ୍ଷିତିଜ୍ୟୋତିଃ ଆଶ୍ରମ, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣକ୍ଷେତ୍ର, ମାହାଙ୍ଗା, କଟକ